

Arrest

nr. 301 665 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. RAHOU en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 3 december 2021 aan in België. Op 6 december 2021 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 13 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

A. Feitenrelaas

U, N. A. N. (...) (°2002), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Gomain, gelegen in het district Mehtarlam van de provincie Laghman. Hier woonde u met uw ouders, twee broers en twee zussen. Uw twee oudere zussen zijn getrouwd en wonen in het dorp Kalacha. U ging nooit naar school, maar volgde koranlessen in de moskee. Verder hielp u soms de landbouwers op jullie velden en zorgde voor de koeien. Uw vader was chauffeur, maar zo'n zes jaar geleden kwam hij om bij een auto-ongeluk.

Uw oudere broer A. (...) werkte in Kabul voor de Amerikanen en later ook als secretaris voor het parlamentslid mullah M. O. T. (...). Op een dag woonden uw broer en mullah M. O. T. (...) een voetbalmatch bij in Kabul. Tijdens de match ontstond er een conflict met andere personen van de T. (...) stam. Dit conflict escaleerde en toen ze onderweg naar huis waren, mondde dit uit in een gevecht. Bij de bazaar van Pule-Charkhi begonnen ze op elkaar te schieten. Langs beide kanten vielen er gewonden en doden. Na dit incident werd uw broer verantwoordelijk geacht voor de doden langs de T. (...) kant. Hij verliet dan ook het land en ging naar Iran. Slechts tweeënhalve maand later contacteerde uw broer uw familie om te zeggen dat hij gevlucht was en zich in Iran bevond.

Een maand na dit gevecht kwamen verwanten van deze T. (...) familie naar uw huis. Deze verwanten leefden in Shamatia (Laghman) en waren leden van de taliban. Ze spraken met uw moeder en vroegen waar A. (...) was. Ook doorzochten ze het huis. Toen ze hem niet konden vinden, vertrokken ze terug. Minder dan een week later, kwamen ze opnieuw. Ze stelden dezelfde vragen en vertrokken terug toen ze uw broer niet vonden. Een week later kwamen ze voor een derde keer. Ze zeiden opnieuw dat jullie A. (...) moesten uitleveren en voegden er deze keer aan toe dat ze anders uw familie zouden pijn doen of u in de plaats zouden meenemen, daar ze wraak wilden nemen. Hierna kwam u niet vaak meer uit jullie huis. U verbleef ook vaak in het huis van uw zus of maternale oom om onder te duiken. Dit voor een periode van ongeveer twee of drie weken. Tijdens deze periode gaven de dorpsouderen nog twee maal een boodschap door van deze verwanten en de familie T. (...) aan jouw familie. Deze boodschap was dezelfde als bij hun derde bezoek aan jullie huis. Toen deze twee of drie weken verstreken waren, werd de situatie in Afghanistan erger en zat de machtsovername door de taliban eraan te komen. Uw broer belde vanuit Iran naar uw maternale oom en zei dat uw oom u het land moest uitsturen.

Ongeveer een week voor de machtsovername door de taliban vertrok u uit Afghanistan en reisde naar Iran. Hier ontmoette u uw broer. Jullie reisden onmiddellijk verder naar Turkije, echter aan de grens slaagde u erin een brug over te steken, maar uw broer niet. Er was een politiecontrole en hij werd teruggestuurd. De smokkelaar bracht u alleen verder. A. (...) bleef in Turkije. U reisde via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 3 december 2021. Onderweg werd een verzoek om internationale bescherming van u geregistreerd in Bulgarije op 30 september 2021 en in Oostenrijk op 14 november 2021. U wachtte de procedure telkens niet af en reisde verder. Hier in België diende u een verzoek om internationale bescherming in op 6 december 2021. U verklaarde minderjarig te zijn, echter werd u meerderjarig verklaard. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de leden van de familie T. (...) die banden hebben met de taliban wegens het incident waarbij ze uw broer verantwoordelijk achtten voor de overledenen aan hun kant.

Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën van volgende documenten voor: uw taskara en deze van uw broer As. (...), enkele badges en certificaten van de jobs van uw broer A. (...), verschillende foto's van de job van uw broer A. (...) als secretaris, enkele foto's van u en uw broer en een nieuwsfragment van het schietincident waarbij uw broer betrokken was

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 6 december 2021 dat u geboren bent op 31 maart 2006 (zie Registratie VIB), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België vijftien jaar zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 20 april 2023 verklaart u 18 jaar te zijn en verwijst naar uw taskara en de verklaringen van uw moeder (CGVS, p.5). U geeft aan dat ze u hier 20-21 jaar verklaarden en dat u hier niet blij mee bent. De taskara die u neerlegde stelt dat u 10 jaar was in 1393 (=2014/2015). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid op 24 januari 2022, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 20,9 jaar met een standaarddeviatie van 1.5 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 26/01/2022). Uw taskara volstaat niet om hier een ander licht op te werpen. Zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt hebben Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de leden van de familie T. (...) wegens het incident waarbij ze uw broer verantwoordelijk achtten voor de overledenen aan hun kant. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. In eerste instantie verwijst u inzake uw vrees voor vervolging naar de job van uw broer A. (...) voor de Amerikanen. Uw verklaringen omtrent deze job overtuigen echter niet. U bent niet in staat ook maar enige doorleefde of gedetailleerde informatie te verschaffen hieromtrent. Zo weet u enkel dat uw broer in Kabul werkte, maar komt u niet verder dan dit (CGVS, p.12). U heeft geen enkel idee wat uw broer precies deed bij de Amerikanen, u weet niet wanneer hij begon met deze job of hoe lang hij deze job heeft uitgeoefend. Indien uw broer echter lange tijd voor de Amerikanen heeft gewerkt en u dit profiel aanhaalt inzake uw vrees bij een terugkeer naar Afghanistan, is het opmerkelijk dat u hier zo weinig informatie omtrent heeft. Zeker daar u vanuit Afghanistan naar uw broer in Iran reisde en samen met uw broer uw reis verder zette richting Turkije (CGVS, p.18). Ook stelt u dat u in Iran twee uur met uw broer sprak waarbij hij alle problemen uiteenzette. Bovendien heeft u actueel nog contact met uw broer en zond hij u alle voorgelegde documenten door (CGVS, p.9, 13). Dat uw broer u dan ook nooit enige verdere informatie zou verschaft hebben omtrent zijn job, zeker in de aanloop naar uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, en dat u ook zelf hier geen enkele verdere vraag omtrent zou gesteld hebben, is niet aannemelijk. Er kan van u redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet nadien de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft, in casu quod non. Er kan immers verwacht worden dat uw broer, die u naar Europa stuurde zodat u hier bescherming zou kunnen vragen, u zou informeren over essentiële elementen van uw asielmotieven en geen informatie voor u zouden achterhouden. Uw gebrek aan kennis omtrent zijn profiel doet de geloofwaardigheid ervan kelderen. Ter staving van de job van uw broer bij de Amerikanen legt u de kopieën van enkele badges en certificaten voor. Dit betreffen echter kopieën, die eenvoudig middels het nodige knip- en plakwerk te fabriceren zijn en bijgevolg geen enkele garantie bieden op vlak van authenticiteit. Dit klemt des te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegenbetaling verkregen kunnen worden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is.

Voorts verklaarde u ook dat uw broer als secretaris werkte voor een parlamentslid, genaamd mullah M. O. T. (...). Opnieuw heeft u hier amper informatie omtrent. U kunt niet aangeven wat uw broer zijn job precies inhield en denkt dat hij de administratie en documenten in orde bracht, u kunt niets meer vertellen over de persoon M. O. T. (...), u weet niet wanneer uw broer deze job begon etc. (CGVS, p.13)

Daarnaast legt u een badge en heel wat foto's neer ter staving van deze job. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COIQuery Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitariandevlopments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Dit

blijkt in het geval van uw broer echter niet het geval. Zo verwijst u inzake de problemen die uw broer zou gekend hebben louter naar het schietincident na de voetbalmatch in het stadion in Kabul met de leden van de T. (...) stam. Ook zou hij louter het land verlaten hebben omwille van desbetreffend incident (CGVS, p.18, 19). Verder kende uw broer geen bedreigingen, problemen of vergeldingsacties. Bijgevolg toont u geenszins aan dat uw broer omwille van zijn toenmalige job een problematische situatie zou kennen in Afghanistan of in een problematische situatie verkeerd heeft. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waar van u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Waar u verwijst naar het schietincident na de match in Kabul dat tot alle problemen heeft geleid, bemerkt het CGVS dat uw verklaringen hieromtrent geenszins overtuigen. Ten eerste bent u slechts in staat om zeer summier een algemene informatie te verschaffen over deze gebeurtenis. Zo legt u een video voor van een nieuwsfragment waar het incident in beschreven wordt en verwijst u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vooral naar dit fragment wanneer er u vragen over werden gesteld. Persoonlijke en gedetailleerde informatie heeft u dan weer niet. U weet niet waarover het conflict toen precies ging en gaf louter aan dat het over de voetbalmatch ging nadat u specifiek gevraagd werd of uw broer nooit iets zei over de inhoud en of u hier niet naar vroeg (CGVS, p.15). U heeft geen idee hoe dit conflict ontstaan is en hoe het plots escaleerde tot een schietincident. U heeft geen enkele verdere informatie omtrent deze personen van de T. (...) stam, behalve het feit dat "sommigen in Laghman waren en sommigen leefden daar" (CGVS, p.15). Tevens zouden ze banden hebben met de taliban (CGVS p. 15). Hun namen kent u echter niet. Gevraagd waar het incident plaatsvond, kunt u louter aanhalen dat het in de bazaar van Pule-Charkhi gebeurde onderweg naar de huizen van de parlamentsleden en voegt u toe dat de journalist dit allemaal vermeldt in de video. Ook omtrent het aantal doden en gewonden verwijst u opnieuw naar de video. Uw verklaringen omtrent dit incident zijn dan ook allesbehalve doorleefd of gedetailleerd en kennen geenszins een persoonlijke insteek. Indien uw broer echter rechtstreeks bij dit incident betrokken was, kan verwacht worden dat hij u de hele gebeurtenis in detail zou beschrijven, zeker daar dit een essentieel element in uw asielaanspraak betreft. Dat u er niet in slaagt meer doorleefde informatie te verschaffen, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de betrokkenheid van uw broer bij dit incident. De video die u voorlegde, bewijst bovendien geenszins de betrokkenheid van uw broer. Dit betreft immers louter een objectieve beschrijving van de gebeurtenissen waarbij de naam van uw broer niet aan bod komt.

Ook de nasleep van dit schietincident en de problemen die uw broer, u en uw familie hierdoor zouden hebben gekend zijn niet aannemelijk. Vooreerst zou uw broer na dit incident Afghanistan verlaten hebben en verbleef hij in Iran (CGVS, p.16). Hiervan waren u en uw andere familieleden echter niet op de hoogte. U haalt aan dat uw broer slechts tweeënhalve maand na het incident uw familie voor een eerste keer contacteerde (CGVS, p.19). Dat uw broer hier danig lang mee zou wachten, valt echter niet te rijmen met de gevaren die de oorzaken van zijn vlucht, ook voor de familie, met zich meebrengen. Zo kan verwacht worden dat uw broer uw familie zo snel mogelijk op de hoogte brengt van zijn vertrek en de gevolgen die zijn problemen met zich kunnen meedragen, daar uw familie hier eveneens repercussies door zou kunnen ondervinden. Zeker daar zowel uw broer als uw familie in het bezit was van een mobiele telefoon. Dat uw broer voor dergelijke lange periode er niet zou bij stil gestaan hebben om uw familie te verwittigen, doet zeer bevreemdend aan. Voorts handelen de taliban weinig naar gelang hun bedreigingen. Zo stelt u de taliban wel zeer geduldig voor en lijken ze uw familie zeeën van tijd te geven. De taliban zouden drie keer naar jullie huis gekomen zijn op zoek naar uw broer en gaven twee maal een boodschap door aan uw familie via de dorpsouderen (CGVS, p.17, 18). Verder leken ze geen actie te ondernemen en werd uw familie niet meer lastiggevallen. Indien uw broer immers een danig belangrijk target was voor de taliban daar ze hem verantwoordelijk achten voor de dood van enkele van hun leden is het allermindst geloofwaardig dat de taliban zo gemoedelijk met deze situatie zouden omspringen. Het feit dat er louter bezoeken plaatsvonden en enkele bedreigingen, maar verder geen enkele concrete actie ondernomen werd, doet de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen kelderen. Waar u nog aanhaalde dat de taliban bij hun derde bezoek zeiden dat ze u zouden meenemen indien ze uw broer niet zouden vinden en uw familie zouden pijn doen, dient opgemerkt te worden dat de taliban hier opnieuw geen enkele weerslag aan geven. Zo is uw broer reeds ongeveer twee jaar vertrokken uit Afghanistan en bijgevolg onvindbaar, en leeft uw familie zonder verdere problemen in het dorp. Ook toen de taliban u persoonlijk benoemden in hun dreigement handelden zowel u en uw familie als de taliban hier weinig naar. Zo waren de taliban reeds drie maal langsgekomen en hadden ze u de derde keer ook persoonlijk bedreigd, maar deed uw familie helemaal niets (CGVS, p.17). U mocht niet meer naar buiten en dook hier en daaronder, maar verder werden er geen enkele voorzorgsmaatregelen getroffen. Dit bleef zo voor twee of drie weken, hetgeen ten zeerste merkwaardig is. Indien uw leven in gevaar was, tart het alle verbeelding dat u zichzelf

niet uit de voeten maakte. U verklaarde zelf "als ik een beetje langer gebleven was, dan zou iets gebeurd zijn met mij" (CGVS, p.21). Dat u het dan ook niet nodig achtte de benen te nemen, maar zelfs verder in de regio bleef, ondermijnt de geloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen. Zo vertrok u pas toen uw broer A. (...) uw familie opbelde en vroeg aan uw maternale oom om u te helpen vertrekken (CGVS, p.17). Dat u en uw familie hiertoe zelf geen enkele stappen ondernamen, valt niet te rijmen met de vermeende bedreigingen van de taliban.

Dit geldt eveneens voor de houding van de taliban. Zo bedreigingen ze uw familie en zelfs u persoonlijk, doen ze de moeite om drie maal langs te komen en twee maal een boodschap door te geven via de dorpsouderen, maar vonden ze het blijkbaar niet noodzakelijk om enige concrete stappen te ondernemen. Zo moet het reeds duidelijk geweest zijn dat uw broer A. (...) niet te vinden was, en toch komen de taliban u niet halen. Zo bleef u na het derde bezoek van de taliban nog twee of drie weken in de regio, maar ondervond uw familie geen problemen meer met hen en kwamen de taliban niet meer langs. De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien ze het werkelijk op u gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden u te treffen. Te meer dat u in uw regio bleef vertoeven zonder enige problemen. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde asielmotieven en vrees. Voorts kon u zonder enige problemen de regio verlaten en leken de taliban geen oogje in het zeil te houden. Nochtans vertrok u samen met uw oom van uw huis en namen jullie een riksja naar Tar Galai om vervolgens een auto te nemen (CGVS, p.22). Dit probleemloos vertrek en de desinteresse van de taliban komende geloofwaardigheid van uw bedreigingen niet ten goede. Ook het gegeven dat uw familie verder in het dorp kan blijven wonen zonder enige problemen, doet de geloofwaardigheid van de vermeende problemen kelderen. U geeft zelf aan dat de taliban rondvragen aan de mensen naar u en uw broer A. (...) (CGVS, p.20). Of de taliban na uw vertrek echter nog bij uw thuis zijn langsgesproken, kunt u niet zeggen, hetgeen zeer merkwaardig is. Waar u stelt dat u al lang geen contact meer heeft gehad met uw familie, bemerkt het CGVS dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan wel degelijk nog in contact staat met hen. Zo verklaarde u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u in contact staat met uw maternale oom en dat u met uw familie kan spreken indien hij naar uw huis gaat (CGVS, p.10). U hoort uw familie bijgevolg een keer in de twee of drie maanden. Dat uw familie u niet op de zou stellen indien er meer nieuws zou zijn over de problemen met de taliban of indien er zich nog verdere ontwikkelingen zouden hebben voorgedaan, is daarbij weinig ernstig te noemen (CGVS, p. 20). Het betreffen immers elementen die direct gelinkt zijn aan de zogenaamde problemen die u zou hebben ervaren en u tot een definitief vertrek uit uw land van herkomst zouden hebben gebracht. In dit verband kan moeilijk worden ingezien met welke reden uw familie u over enige verdere problemen niet zou hebben ingelicht. Dat u hier bovendien zelf nooit bij uw familie naar zou hebben gepolst en dus klaarblijkelijk geen verdere interesse zou hebben getoond in wat in wezen uw eigen asielmotieven zijn, mag uiterste verbazing heten. Bovendien spraken de taliban over het pijn doen van uw familie en dat ze u zouden meenemen in de plaats van uw broer A. (...) (CGVS, p. 17). Indien u niet meer beschikbaar bent, is het niet onlogisch dat de taliban andere leden van uw familie zouden viseren. Dat uw familie bijgevolg geen verdere repercussies meer kent met betrekking tot de vermeende bedreigingen van de taliban, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Tenslotte bemerkt het CGVS nog dat u niet eenduidig blijkt te zijn omtrent uw vertrek en dat van uw broer A. (...). Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek dat u samen met uw broer vertrok in Afghanistan en dat u uw broer kwijtraakte in Iran (Fiche niet-begeleide minderjarige, p.2, 3). U hiermee geconfronteerd op het CGVS haalt u louter aan dat u niet samen met hem vertrokken bent (CGVS, p.16). Volharden in tegenstrijdige verklaringen schenkt echter geen klare wijn. Het doet dan ook de wenkbrauwen fronsen dat u hier tijdens het verloop van uw procedure verschillende verklaringen omtrent aflegde. Voorts is het ook ten zeerste merkwaardig dat naast het feit dat uw broer geen contact opnam met uw familie, zie supra, uw familie ook geen contact leek op te nemen met uw broer. Zo kwamen de taliban meerdere malen naar uw huis op zoek naar uw broer, maar leek het niet in uw familie op te komen om dit even te laten weten aan uw broer. U hiernaar gevraagd, zegt u dat hij in een ander land was en dat hij misschien een nieuw nummer had en jullie dit nieuwe nummer niets hadden (CGVS, p.19). U nogmaals gevraagd of u weet of uw familie hem probeerde te contacteren of niet, stelt u louter opnieuw "nee, hoe zouden we proberen, hij was in een ander land en wij waren in een ander land" (CGVS,p.19). Deze verklaringen houden echter geen steek, daar uw familie niet op de hoogte was van het vertrek van uw broer naar het buitenland. Uw familie had bijgevolg geen enkel idee van het feit dat hij zich in een ander land zou bevinden, daar uw broer slechts tweeënhalve maand na zijn vertrek uw familie hierover inlichtte. Waarom uw familie uw broer bijgevolg niet probeerde in te lichten blijft een raadsel en ondermijnt de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen. Verder lijkt uw familie geen stappen ondernomen te hebben en vertelt u zelf slechts over bepaalde stappen nadat ze u bevraagd worden. Zo werd de situatie u nogmaals geschetst, namelijk dat jullie niet wisten van zijn vertrek of een nieuw nummer, en werd u in detail gevraagd of jullie zijn Afgaans nummer belden en zo ontdekten dat het niet werkte of hoe jullie hiervan op de hoogte waren, waarop u stelt dat jullie het nummer probeerden, maar dat het niet werkte (CGVS, p.19). Gevraagd of jullie daarna informatie proberen de verkrijgen over uw broer, geeft u aan dat uw moeder dit vroeg aan

uw maternale oom, maar dat hij niets kon vinden. U in detail gevraagd of er contact werd opgenomen met parlamentslid mullah M. O. T. (...), lijkt u maar te gokken dat uw oom een keer contact met hem had, maar dat hij van niets wist. Verder heeft u geen idee wat er gebeurde met mullah M. O. T. (...) en of deze persoon nog in Afghanistan zou zijn of niet. Dat u opnieuw geenszins verdere informatie heeft en slechts eventueel ondernomen stappen door uw familie lijkt aan te halen nadat deze u telkens werden aangeboden, komt de doorleefdheid van uw verklaringen niet ten goede. Dat uw familie dan ook amper tot geen moeite deed om contact te zoeken met uw broer, doet dermate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermeende problemen met de taliban.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taksara en deze van uw broer A. (...) bewijzen louter jullie individuele identiteit, echter werd supra reeds opgemerkt dat Afgaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, zie informatie in het administratief dossier. De documenten omtrent de job van uw broer A. (...) voor de Amerikanen (badges en certificaten) en als secretaris voor een parlamentslid (badge en foto's) werden supra reeds besproken. Deze tonen geenszins in concreto een vrees in uw hoofde aan voor de taliban. Dit geldt evenzeer voor de foto's waarop u en uw broer A. (...) te zien zijn en de video van de nieuwsuitzending omtrent het schietincident. De foto's en de videobewijzen bovendien op geen enkele manier de betrokkenheid van uw broer bij desbetreffend incident.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louterdoor zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten inrekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indiene hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijdwaardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2,c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweldbeduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aan grenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagenvonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende

ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers ende vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louterdoor uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijkvoorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleit tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt." Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr.243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'over uitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disruptiefs in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van Internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landen informatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden

vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance -Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen meteen specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 Het verzoekschrift

2.1.1 Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de: "Schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel."

Verzoekende partij geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de motiveringsplicht en stelt dat de bestreden beslissing onjuist en onvolledig is gemotiveerd.

Verzoekende partij doet een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt:

"Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan. 5.

Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekers verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing."

Verzoekende partij levert verder kritiek op het resultaat van het leeftijdsonderzoek, op de bevindingen van de commissaris-generaal betreffende de job van haar broer A., over de familie T. en over de houding van de taliban.

Verzoekende partij concludeert:

"Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoeker onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan 'cherry picking' doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker trachten te ondermijnen.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeker duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoeker een ernstige vrees voor vervolging kent, overtuigend. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoeker absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie.

Verzoeker heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die hij diende te ondergaan.

Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker is op geen enkel punt diepgaand. Verweerder diende verder door te vragen zodat verzoeker eventuele onduidelijkheden kon uitklaren.

Het feit dat verweerder over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

2.1.2. Verzoekende partij beroept zich in een tweede middel op de *“Schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951; Schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”*

Verzoekende partij stelt dat zij omwille van haar specifieke sociale profiel vreest voor haar leven. Zij wijst in dit kader op de aangevoerde problemen met de taliban en op de inhoud van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Voorts voert zij aan:

“Hoewel verweerder poogt het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig te omschrijven, gaat dit niet op. Het asielrelaas van verzoeker is in lijn met de gang van zaken in Afghanistan. Het is niet omdat iets zeldzaam voorkomt, dat het om die reden als ongeloofwaardig bestempeld moet worden.

Verzoeker is dus reeds rechtstreeks bedreigd met de dood en dit vormt overeenkomstig art. 48/7 Vw. een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

12.

Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel van verzoeker is het duidelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Derhalve dient hij erkend te worden als vluchteling.”

2.1.3. Verzoekende partij beroept zich in een derde middel op de *“Schending van artikel 48/4, 48/5 en artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM.”*

In wat zij omschrijft als eerste middelonderdeel, wijst verzoekende partij op de inhoud van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en betoogt zij:

“Het CGVS heeft in bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden over gegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Evenwel komt hij tot de conclusie dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Gezien verzoeker heeft verklaard dat hij een risico loopt op de dood, dient het CGVS op zijn minst een daadwerkelijk onderzoek te ondernemen of om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat in zijn regio.”

Zij verwijst naar het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 en meent dat de bronnen waarop de verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing uiterst zorgvuldig gelezen moeten worden en met de nodige terughoudendheid. Volgens haar werd: *“onvoldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Dit onderzoek zou immers hebben aangetoond dat er wel degelijke gronden zijn om de subsidiaire bescherming aan verzoeker toe te kennen.”

In wat zij omschrijft als tweede middelonderdeel, stelt verzoekende partij vervolgens verwesterd te zijn en als verwesterd te zullen worden beschouwd.

2.1.4. Verzoekende partij vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen; Ondergeschikt de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker de status van subsidiaire bescherming toe te kennen;

In meest ondergeschikte orde het dossier opnieuw over te maken aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.”

2.1.5. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

“(..)

3. Loonfiches en individuele rekening verzoeker

4. UNDP, “Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, adverting a basic needs crisis”, 2021, https://www.undp.org/publications/afghanistan-socio-economic-outlook-2021-2022-averting-basic-needs-crisis?utm_source=EN&utm_medium=GSR&utm_content=US_UNDP_PaidSearch_Brand_English&utm_campaign=CENTRAL&c_src=CENTRAL&c_src2=GSR&gclid=Cj0KCQjwmouZBhDSARIsALYcourQe59PyzNvgrq23AXg_5_LttEo0AI1x0hPfChhwgeG8GbyQNTOD0kaAnViEALw_wcB , laatst geraadpleegd op 12 juni 2023;

5. World Food Programme, “Afghanistan ‘situation report’”, 2 maart 2022, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/wfp-afghanistan-situation-report-02-march-2022> , laatst geraadpleegd op 12 juni 2023;

6. Human Rights Watch, “Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis questions and answers on human costs of sanctions, banking restrictions”, 1 maart 2022, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-economic-roots-humanitarian-crisis-questions-and-answers-human-costs> , laatst geraadpleegd op 12 juni 2023;

7. WHO, “Afghanistan emergency situation report”, 23 december 2021, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-emergency-situation-report-issue-9-23-december-2021> , laatst geraadpleegd op 12 juni 2023;

8. United Nations Human Rights Council, “Situation of human rights in Afghanistan – report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”, forty-sixth session, 12 juni 2023, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/situation-human-rights-afghanistan-report-united-nations-high-commissioner-human> , laatst geraadpleegd op 12 juni 2023;

9. EASO COI Afghanistan, januari 2022, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/easo-country-origin-information-report-afghanistan-security-situation-january> , laatst geraadpleegd op 12 juni 2023”

2.2. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

2.2.1. Verwerende partij maakt op 29 januari 2024 een aanvullende nota over (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.2.2. Verzoekende partij maakt op 1 februari 2024 een aanvullende nota over (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling van de zaak

2.3.1. Artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe deze bepaling *in casu* en door de bestreden beslissing die dateert van 13 juni 2023 geschonden zou kunnen zijn, kan, nog daargelaten dat verzoekende partij waar zij verwijst naar deze bepaling niet de minste verdere duiding verstrekt, dan ook in het geheel niet worden ingezien.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekende partij toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. De schending van het vertrouwensbeginsel wordt door haar dan ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

2.3.4. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.1 van richtlijn 2011/95/EU, dient voorts te worden opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. De Raad wijst erop dat artikel 4.1 van richtlijn 2011/95/EU werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft deze bepaling te dezen geen directe werking en kan verzoekende partij zich niet rechtsgeldig beroepen op de schending van deze bepaling.

Met de inhoud van het gestelde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekende partij slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

2.3.7.2. Waar verzoekende partij stelt dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten en dat er een gedeelde bewijslast geldt, wijst de Raad erop dat uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet volgt dat het in de eerste plaats aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en

bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet.

Van verzoekende partij worden aldus correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

2.3.7.3. Waar verzoekende partij stelt dat *in dubio* het voordeel van de twijfel aan haar dient te worden gegeven, wijst de Raad erop dat de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerlegd moeten worden. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De commissaris-generaal concludeerde om de redenen zoals lager uiteengezet terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.3.7.4. In zoverre verzoekende partij stelt dat zij verwees naar haar taskara waarop haar geboortedatum duidelijk vermeld wordt, dat er bij het gehoor nagenoeg geen aandacht werd besteed aan deze taskara, dat overeenkomstig artikel 34 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht de leeftijd tot de staat van de persoon behoort en deze derhalve door het recht van de staat waarvan verzoekende partij de nationaliteit heeft dient te worden bepaald, dat buitenlandse documenten over de staat van een persoon in principe voorrang hebben op de resultaten van een leeftijdsonderzoek, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat uit de landeninformatie blijkt dat de taskara zeer fraudegevoelig is. Voor Afghanistan is het aldus relatief eenvoudig om informatie over hun geboortedatum te manipuleren. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 6 december 2021 dat u geboren bent op 31 maart 2006 (zie Registratie VIB), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België vijftien jaar zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 20 april 2023 verklaart u 18 jaar te zijn en verwijst naar uw taskara en de verklaringen van uw moeder (CGVS, p.5). U geeft aan dat ze u hier 20-21 jaar verklaarden en dat u hier niet blij mee bent. De taskara die u neerlegde stelt dat u 10 jaar was in 1393 (=2014/2015). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid op 24 januari 2022, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 20,9 jaar met een standaarddeviatie van 1.5 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 26/01/2022). Uw taskara volstaat niet om*

hier een ander licht op te werpen. Zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt hebben Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.”

Gelet op het resultaat van het leeftijdsonderzoek kan verzoekende partij evenmin voorhouden dat zij op het ogenblik dat zij Afghanistan verliet “nog zeer jong (was)”. Immers blijkt dat verzoekende partij op het moment dat zij Afghanistan verliet – rond begin augustus 2021 (Verklaring DVZ, 10 augustus 2022, p. 12) – reeds achttien jaar was. Dat het omwille van haar jonge leeftijd volgens haar gepast zou geweest zijn om haar opnieuw te horen en haar de kans te geven één en ander toe te lichten gaat geenszins op. Uit het administratief dossier blijkt voorts genoegzaam dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 20 april 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en met bijstand van haar advocaat.

Het zich onterecht uitgeven als minderjarige en aldus bedrieglijke verklaringen afleggen over een dergelijk essentieel onderdeel van haar identiteit, met name haar leeftijd, doet terecht besluiten dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

2.3.7.5. Anders dan wat verzoekende partij daarenboven voorhoudt, kan zij ook niet gevolgd worden als zou de commissaris-generaal haar vluchtrelaas afdoen als ongeloofwaardig om de enkele reden van de leeftijdsfraude en dat niet dieper ingegaan wordt op haar aanvraag om internationale bescherming. Zo blijkt immers duidelijk uit de verdere motivering dat de commissaris-generaal omstandig motiveert waarom het vluchtrelaas – gelet op de vastgestelde vage en onaannemelijke verklaringen van verzoekende partij – ongeloofwaardig wordt bevonden.

2.3.7.6. Waar zij betoogt dat de commissaris-generaal niet heeft doorgevraagd over het werk van haar broer zodat zij niet in de mogelijkheid was enige onduidelijkheid uit de wereld te helpen of meer details te verschaffen is verzoekende partij geenszins ernstig. Immers blijkt uit lezing van het gehoorverslag dat de *protection officer* verzoekende partij verschillende vragen heeft gesteld over haar broer en diens werk voor de Amerikanen: “Wat deed hij precies voor de Amerikanen van job?”, “Heeft u iets van info verder over zijn job?”, “Heeft u enig idee waarom hij begon te werken voor de Amerikanen?”, “Sinds wanneer werkte uw broer voor de Amerikanen?”, “Weet u hoelang hij werkte voor de Amerikanen?”, “U heeft geen enkel idee wat hij deed bij de Amerikanen in Kabul?” (CGVS, NPO, 20 april 2023, pp-11-12) Verzoekende partij werd aldus naar aanleiding van dit gehoor wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om duidelijkheid te scheppen over haar broer en diens werk voor de Amerikanen. Zoals de commissaris-generaal evenwel pertinent motiveert slaagde de verzoekende partij er niet in ook maar enige doorleefde of gedetailleerde informatie te verschaffen hieromtrent. Zij blijft immers steken in de loutere vermelding dat haar broer voor de Amerikanen in Kabul werkte en dat ze dacht dat hij zijn loon in cash kreeg. Verder blijkt dat zij op de aan haar gestelde vragen om wat meer uitleg te geven over de job van haar broer het antwoord schuldig moest blijven: “zijn exacte job weet ik niet.” “nee, geen specifiek informatie”, “nee, ik weet het niet, Hij gaf ons geen informatie”, “Ik weet het niet”, “Nee, ik heb geen info over de duur” (CGVS, NPO, 20 april 2023, pp. 11-12). Dergelijke gebrekkige kennis over een kernelement van haar asielaanvraag ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekende partij de gelegenheid had om opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud te maken en bij de Raad de nodige toelichtingen te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal vastgestelde gebrekkige kennis inzake voornoemd kernelement van haar asielaanvraag. Verzoekende partij heeft aldus alle mogelijkheden gehad om haar relaas op een uitgebreide manier uiteen te zetten en haar verklaringen uit te klaren. De Raad stelt echter vast dat het verweer in het verzoekschrift niet kan overtuigen om de vastgestelde gebrekkige kennis dewelke terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij er voorts op wijst dat zij talrijke stukken heeft voorgelegd ter staving van de job van haar broer gaat zij eraan voorbij dat de commissaris-generaal dienaangaande vastgesteld heeft: “Ter staving van de job van uw broer bij de Amerikanen legt u de kopieën van enkele badges en certificaten voor. Dit betreffen echter kopieën, die eenvoudig middels het nodige knip- en plakwerk te fabriceren zijn en bijgevolg geen enkele garantie bieden op vlak van authenticiteit. Dit klemt des te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie, documentenfraude en de

inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegenbetaling verkregen kunnen worden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is. De Raad treedt deze bevindingen die steun vinden in het rechtsplegingsdossier bij. Door louter voor te houden dat deze stukken *“niet correct beoordeeld geworden (zijn) door het CGVS”* zonder op concrete wijze aan te tonen op welke manier de commissaris-generaal deze stukken verkeerd beoordeeld heeft, slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan de terechte en pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dienaangaande.

Verder stelt de Raad eveneens vast dat wat betreft het werk van haar broer voor een parlamentslid, genaamd mullah M.O.T. verzoekende partij ook dienaangaande een uitermate gebrekkige kennis vertoont. Zo werden haar verschillende vragen gesteld: *“Mullah M.O.T., waar leefde hij, hoe kende uw broer hem, hoe kwam hij bij die job?”, “Weet u wat uw broer moest doen voor hem als secretaris?”, “Wat weet u nog meer over T.?”, “U weet niet van waar hij is?”, “U weet niet wanneer uw broer begon te werken voor T.?”* doch ook hier verviel verzoekende partij in vage antwoorden en onwetendheden (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 13).

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de foto's die zij heeft voorgelegd blijkt dat zij verklaarde dat op deze foto's haar broer te zien is met overheidsmedewerkers en dat ze voor de rest niet meer info heeft over deze foto's (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 14). De door haar voorgelegde foto's hebben aldus betrekking op het werk van haar broer als secretaris voor het genoemde parlamentslid. Zoals de commissaris-generaal evenwel terecht motiveert blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat bepaalde personen die tot de voormalige overheid behoorden inderdaad te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties maar dat dergelijke acties ten aanzien van haar broer niet blijken. Immers verwees verzoekende partij enkel naar de problemen die haar broer zou gekend hebben omwille van het schietincident na de voetbalmatch in het stadion van Kabul met de leden van de T. (..) stam en dat hij om die reden Afghanistan heeft verlaten, maar zoals uit de verdere omstandige motivering blijkt, heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat haar broer betrokken was bij dit incident zodat de daaraan gerelateerde voorgehouden problemen evenmin geloofwaardig zijn, dit mede de verder vastgestelde onaannemelijkheden met betrekking tot de nasleep van het vermelde schietincident en de problemen die haar broer, verzoekende partij en hun familie hierdoor zouden hebben gekend.

2.3.7.7. Waar verzoekende partij betoogt dat zij coherente, samenhangende en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent het geschil met de familie T. en de problemen die daaruit volgden, wijst de Raad erop dat zij daarmee nalaat de desbetreffende motivering dat (i) haar verklaringen over het schietincident allesbehalve doorleefd of gedetailleerd zijn en geen persoonlijke insteek kennen terwijl dit een kernelement van haar asielrelaas betreft, zodat de vastgestelde gebrekkige kennis terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de betrokkenheid van haar broer bij dit incident, (ii) het niet aannemelijk is dat haar broer de familie pas 2,5 maand na het incident contacteerde gelet op de gevolgen die zijn problemen met zich mee kunnen brengen voor de familie, (iii) het niet geloofwaardig is dat de taliban zich zeer geduldig opstelden en er enkel sprake was van bezoeken en bedreigingen zonder concrete actie, dit hoewel haar broer een belangrijk target was, (iv) het niet geloofwaardig is dat de taliban haar persoonlijk bedreigden maar er dan weinig naar handelden en ook verzoekende partij zelf weinig voorzorgsmaatregelen nam, (v) de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen eveneens ondermijnd worden door de vaststelling dat verzoekende partij zonder enige problemen haar regio kon verlaten en haar familie verder in het dorp kan blijven wonen zonder enige problemen, (vi) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar vertrek en dat van haar broer A. uit Afghanistan en dat de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnd wordt door het vastgestelde gebrek aan informatie over de eventuele stappen die haar familie genomen heeft om haar broer in te lichten over de problemen met de taliban, te ontcrachten.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt blijkt uit lezing van het gehoorverslag dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent het schietincident inderdaad weinig doorleefd zijn. Ondanks dat verzoekende partij dienaangaande zeer open vragen werden gesteld tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal blijft verzoekende partij evenwel steken in vage antwoorden en onwetendheden. Zo wordt haar gevraagd *“Waarover ging dat conflict of gevecht?”* waarop verzoekende partij repliceerde: *“Dat weet ik niet waarover het ging”* en op de vraag: *“Heeft uw broer dat nooit verteld? Heeft u dat niet gevraagd aan uw broer?”* stelde: *“Nee, hij zei mij gewoon dat het conflict tijdens de match begon en dat het conflict over de match ging. Dan werd het groter.”* Ook op de vraag: *“Weet u iets meer over hoe dat*

gevecht begon, want een discussie over de match en schieten naar elkaar is een zeer grote escalatie?” moet verzoekende partij het antwoord schuldig blijven: “Dat weet ik niet. Ik weet enkel dat het conflict begin in het stadion en dat het over de match ging. Het werd groter. Als ze buiten waren, nam het verder toe en begonnen ze te schieten.” Verder verwijst de verzoekende partij naar de voorgelegde video met de stelling dat daarin alles wordt vermeld en antwoordt zij verder met neen op de vraag of zij namen kent van de T. stam en dat zij niet weet of het de eerste keer is dat er een conflict was met de T. mensen (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 15-16). De Raad kan de commissaris-generaal dan ook geheel volgen waar deze vaststelt dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent het schietincident allesbehalve doorleefd of gedetailleerd zijn. Indien de broer van verzoekende partij werkelijk bij dit incident betrokken was kan inderdaad redelijkerwijze van verzoekende partij verwacht worden dat zij daaromtrent gedetailleerde informatie kan geven nu dit raakt aan een kernelement van haar vluchtrelaas. De vaststelling dat verzoekende partij evenwel blijft steken in weinig diepgaande verklaringen en onwetendheden dienaangaande doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Zoals uit voorgaande ook blijkt kan verzoekende partij hier evenmin ernstig voorhouden als zou de commissaris-generaal op dit punt niet hebben doorgevraagd. Weze nog herhaald dat verzoekende partij de gelegenheid had om opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud te maken en bij de Raad de nodige toelichtingen te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal vastgestelde gebrekkige kennis inzake voornoemd kernelement van haar asielaas. Verzoekende partij heeft aldus alle mogelijkheden gehad om haar relaas op een uitgebreide manier uiteen te zetten en haar verklaringen uit te klaren. De Raad stelt echter vast dat het verweer in het verzoekschrift niet kan overtuigen om de vastgestelde gebrekkige kennis dewelke terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielaas te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.7.8. Nu geen geloof gehecht kan worden aan de betrokkenheid van haar broer bij het schietincident volgt logischerwijze dat bijgevolg ook geen geloof gehecht kan worden aan de daaruit voortvloeiende problemen die haar broer, verzoekende partij en hun familie zouden gekend hebben. Dit nog temeer gelet op de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Door slechts te betogen dat zij doorheen het persoonlijk onderhoud “*coherente, samenhangende en geloofwaardige verklaringen (heeft) afgelegd*”, te herhalen dat zij bedreigd werd door de taliban en dat zij gedetailleerde informatie gaf over de bedreigingen, laat zij evenwel na de pertinente motieven in de bestreden beslissing: “*Ook de nasleep van dit schietincident en de problemen die uw broer, u en uw familie hierdoor zouden hebben gekend zijn niet aannemelijk. Vooreerst zou uw broer na dit incident Afghanistan verlaten hebben en verbleef hij in Iran (CGVS, p.16). Hiervan waren u en uw andere familieleden echter niet op de hoogte. U haalt aan dat uw broer slechts tweeënhalve maand na het incident uw familie voor een eerste keer contacteerde (CGVS, p.19). Dat uw broer hier danig lang mee zou wachten, valt echter niet te rijmen met de gevaren die de oorzaken van zijn vlucht, ook voor de familie, met zich meebrengen. Zo kan verwacht worden dat uw broer uw familie zo snel mogelijk op de hoogte brengt van zijn vertrek en de gevolgen die zijn problemen met zich kunnen meedragen, daar uw familie hier eveneens repercussies door zou kunnen ondervinden. Zeker daar zowel uw broer als uw familie in het bezit was van een mobiele telefoon. Dat uw broer voor dergelijke lange periode er niet zou bij stil gestaan hebben om uw familie te verwittigen, doet zeer bevreemdend aan. Voorts handelen de taliban weinig naar gelang hun bedreigingen. Zo stelt u de taliban wel zeer geduldig voor en lijken ze uw familie zeeën van tijd te geven. De taliban zouden drie keer naar jullie huis gekomen zijn op zoek naar uw broer en gaven twee maal een boodschap door aan uw familie via de dorpsouderen (CGVS, p.17, 18). Verder leken ze geen actie te ondernemen en werd uw familie niet meer lastiggevallen. Indien uw broer immers een danig belangrijk target was voor de taliban daar ze hem verantwoordelijk achten voor de dood van enkele van hun leden is het allerminst geloofwaardig dat de taliban zo gemoedelijk met deze situatie zouden omspringen. Het feit dat er louter bezoekjes plaatsvonden en enkele bedreigingen, maar verder geen enkele concrete actie ondernomen werd, doet de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen kelderen. Waar u nog aanhaalde dat de taliban bij hun derde bezoek zeiden dat ze u zouden meenemen indien ze uw broer niet zouden vinden en uw familie zouden pijn doen, dient opgemerkt te worden dat de taliban hier opnieuw geen enkele weerslag aan geven. Zo is uw broer reeds ongeveer twee jaar vertrokken uit Afghanistan en bijgevolg onvindbaar, en leeft uw familie zonder verdere problemen in het dorp. Ook toen de taliban u persoonlijk benoemden in hun dreigement handelden zowel u en uw familie als de taliban hier weinig naar. Zo waren de taliban reeds drie maal langsgekomen en hadden ze u de derde keer ook persoonlijk bedreigd, maar deed uw familie helemaal niets (CGVS, p.17). U mocht niet meer naar buiten en dook hier en daaronder, maar verder werden er geen enkele voorzorgsmaatregelen getroffen. Dit bleef zo voor twee of drie weken, hetgeen ten zeerste merkwaardig is. Indien uw leven in gevaar was, tart het alle verbeelding dat u zichzelf niet uit de voeten maakte. U verklaarde zelf “als ik een beetje langer gebleven was, dan zou iets gebeurd zijn met mij” (CGVS, p.21). Dat u het dan ook niet nodig achtte de benen te nemen, maar zelfs verder in*

de regio bleef, ondermijnt de geloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen. Zo vertrok u pas toen uw broer A. (...) uw familie opbelde en vroeg aan uw maternale oom om u te helpen vertrekken (CGVS, p.17). Dat u en uw familie hiertoe zelf geen enkele stappen ondernamen, valt niet te rijmen met de vermeende bedreigingen van de taliban.

Dit geldt eveneens voor de houding van de taliban. Zo bedreigingen ze uw familie en zelfs u persoonlijk, doen ze de moeite om drie maal langs te komen en twee maal een boodschap door te geven via de dorpsouderen, maar vonden ze het blijkbaar niet noodzakelijk om enige concrete stappen te ondernemen. Zo moet het reeds duidelijk geweest zijn dat uw broer A. (...) niet te vinden was, en toch komen de taliban u niet halen. Zo bleef u na het derde bezoek van de taliban nog twee of drie weken in de regio, maar ondervond uw familie geen problemen meer met hen en kwamen de taliban niet meer langs. De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien ze het werkelijk op u gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden u te treffen. Te meer dat u in uw regio bleef vertoeven zonder enige problemen. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde asielmotieven en vrees. Voorts kon u zonder enige problemen de regio verlaten en leken de taliban geen oogje in het zeil te houden. Nochtans vertrok u samen met uw oom van uw huis en namen jullie een riksja naar Tar Galai om vervolgens een auto te nemen (CGVS, p.22). Dit probleemloos vertrek en de desinteresse van de taliban komende geloofwaardigheid van uw bedreigingen niet ten goede. Ook het gegeven dat uw familie verder in het dorp kan blijven wonen zonder enige problemen, doet de geloofwaardigheid van de vermeende problemen kelderen. U geeft zelf aan dat de taliban rondvragen aan de mensen naar u en uw broer A. (...) (CGVS, p.20). Of de taliban na uw vertrek echter nog bij uw thuis zijn langsgesproken, kunt u niet zeggen, hetgeen zeer merkwaardig is. Waar u stelt dat u al lang geen contact meer heeft gehad met uw familie, bemerkt het CGVS dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan wel degelijk nog in contact staat met hen. Zo verklaarde u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u in contact staat met uw maternale oom en dat u met uw familie kan spreken indien hij naar uw huis gaat (CGVS, p.10). U hoort uw familie bijgevolg een keer in de twee of drie maanden. Dat uw familie u niet op de zou stellen indien er meer nieuws zou zijn over de problemen met de taliban of indien er zich nog verdere ontwikkelingen zouden hebben voorgedaan, is daarbij weinig ernstig te noemen (CGVS, p. 20). Het betreffen immers elementen die direct gelinkt zijn aan de zogenaamde problemen die u zou hebben ervaren en u tot een definitief vertrek uit uw land van herkomst zouden hebben gebracht. In dit verband kan moeilijk worden ingezien met welke reden uw familie u over enige verdere problemen niet zou hebben ingelicht. Dat u hier bovendien zelf nooit bij uw familie naar zou hebben gepolst en dus klaarblijkelijk geen verdere interesse zou hebben getoond in wat in wezen uw eigen asielmotieven zijn, mag uiterste verbazing heten. Bovendien spraken de taliban over het pijn doen van uw familie en dat ze u zouden meenemen in de plaats van uw broer A. (...) (CGVS, p. 17). Indien u niet meer beschikbaar bent, is het niet onlogisch dat de taliban andere leden van uw familie zouden viseren. Dat uw familie bijgevolg geen verdere repercussies meer kent met betrekking tot de vermeende bedreigingen van de taliban, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Tenslotte bemerkt het CGVS nog dat u niet eenduidig blijkt te zijn omtrent uw vertrek en dat van uw broer A. (...). Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek dat u samen met uw broer vertrok in Afghanistan en dat u uw broer kwijtraakte in Iran (Fiche niet-begeleide minderjarige, p.2, 3). U hiermee geconfronteerd op het CGVS haalt u louter aan dat u niet samen met hem vertrokken bent (CGVS, p.16). Volharden in tegenstrijdige verklaringen schenkt echter geen klare wijn. Het doet dan ook de wenkbrauwen fronsen dat u hier tijdens het verloop van uw procedure verschillende verklaringen omtrent aflegde. Voorts is het ook ten zeerste merkwaardig dat naast het feit dat uw broer geen contact opnam met uw familie, zie supra, uw familie ook geen contact leek op te nemen met uw broer. Zo kwamen de taliban meerdere malen naar uw huis op zoek naar uw broer, maar leek het niet in uw familie op te komen om dit even te laten weten aan uw broer. U hiernaar gevraagd, zegt u dat hij in een ander land was en dat hij misschien een nieuw nummer had en jullie dit nieuwe nummer niets hadden (CGVS, p.19). U nogmaals gevraagd of u weet of uw familie hem probeerde te contacteren of niet, stelt u louter opnieuw "nee, hoe zouden we proberen, hij was in een ander land en wij waren in een ander land" (CGVS,p.19). Deze verklaringen houden echter geen steek, daar uw familie niet op de hoogte was van het vertrek van uw broer naar het buitenland. Uw familie had bijgevolg geen enkel idee van het feit dat hij zich in een ander land zou bevinden, daar uw broer slechts tweeënhalve maand na zijn vertrek uw familie hierover inlichtte. Waarom uw familie uw broer bijgevolg niet probeerde in te lichten blijft een raadsel en ondermijnt de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen. Verder lijkt uw familie geen stappen ondernomen te hebben en vertelt u zelf slechts over bepaalde stappen nadat ze u bevraagd worden. Zo werd de situatie u nogmaals geschetst, namelijk dat jullie niet wisten van zijn vertrek of een nieuw nummer, en werd u in detail gevraagd of jullie zijn Afgaans nummer belden en zo ontdekten dat het niet werkte of hoe jullie hiervan op de hoogte waren, waarop u stelt dat jullie het nummer probeerden, maar dat het niet werkte (CGVS, p.19). Gevraagd of jullie daarna informatie proberen de verkrijgen over uw broer, geeft u aan dat uw moeder dit vroeg aan uw maternale oom, maar dat hij niets kon vinden. U in detail gevraagd of er contact werd opgenomen met parlamentslid mullah M. O. T. (...), lijkt u maar te gokken dat uw oom een keer contact met hem had, maar

dat hij van niets wist. Verder heeft u geen idee wat er gebeurde met mullah M. O. T. (..) en of deze persoon nog in Afghanistan zou zijn of niet. Dat u opnieuw geenszins verdere informatie heeft en slechts eventueel ondernomen stappen door uw familie lijkt aan te halen nadat deze u telkens werden aangeboden, komt de doorleefdheid van uw verklaringen niet ten goede. Dat uw familie dan ook amper tot geen moeite deed om contact te zoeken met uw broer, doet dermate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermeende problemen met de taliban.” met concrete argumenten te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en blijven dan ook staande.

Anders dan wat verzoekende partij voorts weerom voorhoudt, kan zij hier evenmin ernstig voorhouden als zou de commissaris-generaal onvoldoende hebben doorgevraagd. Weze nogmaals herhaald dat verzoekende partij de gelegenheid had om opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud te maken en bij de Raad de nodige toelichtingen te verstrekken met betrekking tot voorgaande vaststellingen. Verzoekende partij heeft aldus alle mogelijkheden gehad om haar relaas op een uitgebreide manier uiteen te zetten en haar verklaringen uit te klaren. De Raad stelt echter vast dat het verweer in het verzoekschrift niet kan overtuigen om de voorgaande vaststellingen dewelke terecht afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.7.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar aanvullende nota nog *“Twee dreigbrieven Taliban”* voegt. Zoals de verwerende partij ter terechtzitting evenwel pertinent opmerkt, zijn deze stukken niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat deze documenten niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat het ook geen originele stukken betreffen, maar slechts fotokopieën, die gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden en door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan.

Wat betreft het stuk 14 gevoegd aan de aanvullende nota stelt de Raad vast dat dit een mp4 bestand betreft, blijkens de uiteenzetting in de aanvullende nota een *“video waarop huis van familie verzoeker te zien is, dewelke gebombardeerd is door de Taliban.”* De Raad wijst de verzoekende partij er ter terechtzitting op dat de procedure bij de Raad overeenkomstig artikel 39/60 van de vreemdelingenwet schriftelijk is. Het mp4-bestand kan niet aangenomen worden aangezien een video niet aanzien kan worden als een geschrift of schriftelijk stuk. De vreemdelingenwet noch het PR RvV voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken, zoals mp4-bestanden, dan schriftelijke stukken. Hierbij voegt zich de vaststelling dat het mp4-bestand een computervirus kan bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computer of het netwerk van de Raad kan verspreiden.

In zoverre de verzoekende partij in de aanvullende nota wel toelicht wat de inhoud van de video is, wijst de Raad er verder op dat, voor zover kan aangenomen dat hetgeen de verzoekende partij verklaart overeenstemt met de inhoud van het mp4-bestand, uit loutere beelden geenszins kan blijken dat het effectief om het huis van verzoekende partij gaat noch dat het effectief gebombardeerd werd noch dat er een verband is met de taliban. Daarenboven zijn videofragmenten gemakkelijk manipuleerbaar zodat zij uitermate geringe bewijswaarde hebben. Dergelijke beelden bieden geen enkele garantie inzake de authenticiteit van wat wordt afgebeeld gelet op de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden.

De bijkomende stukken die verzoekende partij middels de aanvullende nota heeft neergelegd, zijn, gelet op hetgeen voorafgaat, niet van aard de gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van haar vluchtaanvraag in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.7.10. De Raad stelt vast dat verzoekende partij er niet in slaagt de bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen of ontkrachten en zij aldus een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De loutere overtuiging van verzoekende partij dat de commissaris-generaal telkens van de meest nadelige interpretatie uitgaat, maakt verder nog niet dat dit zo is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan zo geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Evenmin kan worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud onvoldoende diepgaand zou zijn.

2.3.7.11. Gelet op voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.7.12. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij haar problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.7.13. Daarnaast voert verzoekende partij in het verzoekschrift nog aan dat zij verwesterd is en als verwesterd zal worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Te dezen benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij Afghanistan verlaten heeft begin augustus 2021, op 6 december 2021 asiel heeft aangevraagd in België, zij hier nagenoeg steeds gewerkt heeft, een grote vriendenkring heeft opgebouwd en het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd.

Bij de aanvullende nota legt verzoekende partij nog loonfiches neer, een attest van Ligo waaruit blijkt dat zij voor het jaar 2023-2024 is ingeschreven voor Nederlands, een kopie van de identiteitskaart (blijkt de verblijfskaart te zijn) van haar neef, een kopie van een diploma aspirant-initiator atletiek toegekend aan haar neef en een foto waarop verzoekende partij in traditionele Afghaanse kledij staat afgebeeld blijkens hetgeen ook gesteld ter terechtzitting.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij momenteel minstens tweeëntwintig jaar oud is en omstreeks medio 2021, op bijna negentienjarige leeftijd, uit Afghanistan is vertrokken om in december 2021 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg iets meer dan twee jaar in België en heeft tot voorbij haar meerderjarigheid in Afghanistan gewoond. Aangezien zij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat zij op de hoogste is

van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds iets meer dan twee jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met een loutere verwijzing naar het feit dat zij reeds gewerkt heeft in België en hier een vriendenkring heeft, dat zij ingeschreven is voor een cursus Nederlands, haar neef in België woont en zij voorhoudt haar neef te helpen bij diens vrijwilligerswerk, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, zij soennitisch moslim is, zij de studie van de koran heeft gevolgd (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 1, 4 en 6), zij een uitgebreid familiaal netwerk heeft in Afghanistan en zij nog contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 8-9-10). Bovendien, zoals de verwerende partij ter terechtzitting terecht opmerkt, kan de relevantie van de foto waarop verzoekende partij in traditionele Afghaanse kledij staat afgebeeld, bezwaarlijk gezien worden in de context van de voorgehouden verwestering. Ter terechtzitting repliceert verzoekende partij wel dat dit een oude foto betreft vanuit Afghanistan maar dit kan geenszins overtuigen, nu verzoekende partij ook geenszins verklaart waarom zij dan wel – anders dan om verwestering aan te tonen – deze foto voegt aan haar aanvullende nota. Voor zover bovendien toch zou moeten aangenomen worden dat de foto genomen werd in Afghanistan, blijkt hieruit alleszins dat verzoekende partij in Afghanistan al traditioneel gekleed ging, zodat de Raad niet inziet waarom, louter door haar verblijf in België, zij zich aan de aldaar gangbare kledijvoorschriften niet meer zou kunnen aanpassen.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

2.3.7.14. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (CGVS, NPO, p. 9-10), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarnaar verwerende partij met weblink verwijst, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, 6 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8), dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Uit het geheel van de voorliggende informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risikerende te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Voor zover verzoekende partij nog zou voorhouden dat er onvoldoende informatie zou voorliggen, wijst de Raad erop dat er thans wel voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.3.7.15. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.7.16. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 6 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen

verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat verzoekende partij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat de beide partijen een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.7.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 20 april 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en de bijstand van haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.7.18. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

dhr. R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER